

Hem från Kuba

Hem från Kuba

Kommer snart hem från Kuba och har trots allt haft en fantastisk resa.

Nedanstående strofer från Walt Whitmans underbara dikt i Sången om mig själv sätter ord på de känslor som Kuba väcker i mig dessa dagar:

?Har du hört att det är bra att vinna seger?

Jag säger dig att det är lika bra att falla, ? slag förloras med samma hjärtslag som det med vilket de vinnas,

Jag blåser och trummar för de döda?

Hylla dem som gick illa!

Och dem vars krigsfartyg gick under,

och dem som själva gick under,

och alla generaler som förlorade slag, och alla besegrade hjältar,

och alla de otaliga okända hjältarna, jämbördiga med de största av de kända.?

Folk ber mig berätta hur det är här på Kuba. Journalister flyger hit i några dagar och kommer med rapporter om hur fruktansvärt det är här, berättar samma slitna historia om skräp på gatorna. Jag håller med dem om att den nuvarande situationen är outhärdlig, precis som den är för befolkningen i Gaza, Ukraina, Iran och snart nog större delen av Mellanöstern. För sanningen är ju att det lilla landet Kuba utsätts för angrepp och övergrepp från imperiet.

Nu har jag snart varit två månader i Havanna, pratar varje dag med folk och upplever en massa, blir fortfarande överraskad. Det kanske mest irriterande eller bra med att bli äldre är att man har färre enkla svar och fler frågor.

Läs också: <https://svensk-kubanska.se/svenska-ud-sluter-upp-bakom-usa-for-att-sabotera-turism-till-kuba/>

Vi vet en hel del om vem och vad som bär skulden för krisen på Kuba. Och Kubas politiska ledning är också medskyldig till krisen. Men varför har systemet inte kollapsat, varför fortsätter det trots att Trump säger att det inte går. Det finns inget vatten i kranarna, men på morgonen ser jag barnen gå till skolan i fina, vita, nytvättade skjortor. Bilarna har inte kunnat få nya reservdelar på kanske 65 år, men motorerna startar när de vrider om nycklarna. Landet saknar bensin, medicin, läkare och sjuksköterskor får ingen lön, men sjukhusen fungerar fortfarande, hur är det möjligt?

Många unga förbannar allt med systemet, jag förstår deras ilska, men när jag nämner Fidel tittar de generat åt sidan. Ingen vill tala illa om honom. Mannen som hann få igenom en lag i parlamentet innan han dog, som förbjöd att han utbildades på sedlar och mynt, förbjöd att statyer av honom restes, att gator eller byggnader uppkallades efter honom.

Ja, självklart var han inte felfri, men var han en avskyvärd diktator vars socialistiska försök förtjänar att krossas av dem som tillät och stödde folkmordet i Gaza och nu förbereder hela världen på ett tredje världskrig? Var det ett brott att han utbildade duktiga läkare som hjälpte fattiga länder med bristfälliga hälso- och sjukvårdssystem, att han skapade ett utbildningssystem för dem som annars aldrig skulle ha haft en chans?

Det finns fortfarande mycket jag inte förstår, som jag fortfarande förundras över. En hel generation unga kubaner offrade sina liv i kampen mot apartheid i Afrika, veteraner som saknar en eller flera lemmar går omkring på gatorna. Varför kommer det inga fartyg med förnödenheter från de länder i Afrika som är skyldiga Kuba så mycket?

Jag går hem i becksvalt mörker, omgiven av mörka silhuetter av människor som saknar det mesta, och ingen överfaller mig eller försöker stjäla mina pengar.

Det finns nästan inga bilar på gatorna, allt mindre el, brist på vatten i kranarna, inga mediciner, allt mindre mat. Folk tigger hela tiden lite pengar av mig. Ändå möts jag nästan bara av vänliga, leende ansikten.

När folk nämner vad de får i pension eller lön trodde jag inte på det i början. Man kan inte leva på så lite. De flesta är snyggt klädda, deras gång är underbart långsam, och de bär smärtan och bristen med en oförklarlig stoisk värdighet.

I lördags kväll gick jag på restaurang, ett stort ställe, två våningar, en femmannaorkester. Vi befinner oss väl i vad man normalt kallar högsång. Men jag var den enda gästen den kvällen, ger det fantastiskt spelande orkestret lite pengar och trycker ursäktande på deras händer. Och de ler vänligt mot mig. All denna vänlighet, varifrån har de den, var gömmer de desperationen, vad är det jag inte ser.

Om samma sak hände oss danskar är jag säker på att jag skulle se ett brutalt kaos på gatorna.

Mitt i hela denna katastrof känner jag, samtidigt med allt det outhärdliga, att denna underliggande uthållighet, värdighet och livsglädje fyller mig med en stor kärlek till detta folk.

Och som en gammal före detta ingenjör, överste i armén och nu konstnär, säger till mig när vi efter ett långt samtal skiljs åt på Plaza Vieja i Havanna: ?Kanske förstör de allt, men eftervärlden kommer att minnas att vi trotsade Romarriket och försökte skapa en stor rättvisa.?

Albert Hytteballe Pedersen, FB 260316

BRYT BLOCKADEN AV KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Kuba utsätts nu för en belägring utan motstycke ? bristerna och behoven är enorma

Allt stöd till det kämpande Kuba!

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?. Alla pengar skickas oavkortat.

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72